

Arrest

nr. 252 213 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO, en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Arzamas op 03/02/1993. Op 02.12.2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 14.10.2016 legde verzoekster een verklaring wettelijke samenwoning af, tezamen met dhr. J. B. van Belgische nationaliteit.

Op 10.01.2017 diende verzoekster vervolgens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner duurzame relatie.

Op 26.07.2017 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 04.12.2018 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en dhr. B. beëindigd.

Per brief van 10.12.2018 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om haar situatie toe te lichten, in het kader van de beoordeling van haar verdere verblijfsrecht in het Rijk.

Op 26.11.2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet in het bezit van een administratief dossier zodat de voorgestelde feiten niet controleerbaar zijn.

De bestreden beslissing is de beslissing van 26 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 10.01.2017 in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner J. B. (RR: ...). De verblijfskaart werd afgeleverd op 26.07.2017. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. De wettelijke samenwoning is inmiddels immers met onderlinge overeenstemming stopgezet op 04.12.2018.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 29.11.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 10.12.2018, daarop legde mevrouw E. volgende documenten voor:

- Attest van aanmelding inburgeringstraject en inburgeringscontract dd. 02.01.2019; reglement vrijstellingstoets maatschappelijke oriëntatie; attest van inburgering dd. 31.01.2019; Deelcertificaat Nederlandse Taal – Vantage mondeling dd. 26.01.2017; certificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 3 dd. 27.04.2017; deelcertificaat threshold 4 mondeling publiek dd. 10.06.2016; deelcertificaat threshold 3 mondeling persoonlijk dd. 10.06.2016; deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 14.12.2015; deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 14.12.2015; deelcertificaat NT2 – threshold 1 schriftelijk persoonlijk 03.05.2016; deelcertificaat NT2 – threshold 2 schriftelijk publiek 03.05.2016; deelcertificaat NT2 – threshold 1 mondeling persoonlijk 16.03.2016; deelcertificaat NT2 – threshold 1 mondeling publiek 16.03.2016;*
- Vertaald diploma behaald in Rusland op 07.07.2014*
- Brief werkgever C.-O.*
- Arbeidsovereenkomst C.-O. BVBA dd. 12.05.2017 en bijbehorende loonfiches*
- Attest OCMW Gent dd. 04.01.2019*

Het onderzoek vermelde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen volgende zaken geduid te worden. Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 valt. Betrokkene en referentiepersoon sloten op 14.10.2016 een wettelijke samenwoning af.

Op 04.12.2018 werd deze echter reeds stopgezet met onderlinge overeenstemming. Er is dus geen sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning, waardoor voormelde uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° niet van toepassing is. Van kinderen is nergens sprake, noch van een schrijnende situatie. Vandaar dat ook de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2°, 3° of 4° van de wet van 15.12.1980 evenmin van toepassing lijken te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij C.-O. BVBA dd. 12.05.2017, bijbehorende loonfiches en een brief van deze werkgever, alsook een attest van het OCMW Gent dd. 04.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet. De tewerkstelling bij deze werkgever heeft heden een einde genomen, waardoor ook de brief van betrokkenes toenmalige werkgever met betrekking tot het onmisbaar zijn in het bedrijf, niet meer relevant is. Betrokkene is evenwel meteen opnieuw tewerkgesteld in een ander bedrijf, I. M. BVBA. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen en het louter niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar verscheidene opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. In deze kan opgemerkt worden dat betrokkene een diploma hoger onderwijs (Economie) in Rusland heeft behaald. Kennis van economische wetenschappen en ervaringen in webdesign zijn kennis/werkervaringen die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kunnen leiden in België alleen. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 19ter op 10.01.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Betrokkene is er opgegroeid en heeft er gestudeerd. Gelet betrokkene haar land van herkomst nog maar enkele jaren verlaten heeft en hogere studies aldaar heeft afgerond, is het redelijk te stellen dat zij ook de taal nog machtig is. Uit het dossier blijkt evenwel dat zij sinds eind september 2015 in België verblijft: betrokkene kreeg een arbeidsvergunning en werkte hier als au pair. Verder verkreeg ze de A-kaart op 02.12.2015, deze verblijfskaart is echter altijd met het oog op een kortstondig verblijf. Zelfs als we deze periode mee in rekening nemen bij huidige beoordeling, blijkt dat betrokkene nog steeds 22 jaar in het land van herkomst heeft verbleven, en de vijf jaren verblijf in België niet kunnen opwegen. Verder lijkt de familie van betrokkene, waaronder haar ouders (cfr. inlichtingenblad dd. 12.11.2015), eveneens nog in het land van herkomst te wonen, en is het redelijk te stellen dat zij een sociaal netwerk heeft in het land van herkomst waar zij op kan terugvallen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij, gelet op alle voorgaande elementen, de draad opnieuw kan oppikken in het land van herkomst of origine, of er een nieuwe start kan nemen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Wat de gezinssituatie betreft: deze spreekt voor zich. De wettelijke samenwoning is op 04.12.2018 met onderlinge overeenstemming stopgezet. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen in het Rijk. Verder kan niet blijken dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt (zij staat

heden nog steeds als alleenstaand in het Rijksregister geregistreerd), noch werd iets voorgelegd daaromtrent. Wat de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van aanmelding inburgeringstraject en inburgeringscontract dd. 02.01.2019 voor, een reglement vrijstellingstoets maatschappelijke oriëntatie, attest van inburgering dd. 31.01.2019, deelcertificaat Nederlandse Taal – vantage mondeling dd. 26.01.2017, certificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 3 dd. 27.04.2017, deelcertificaat threshold 4 mondeling publiek dd. 10.06.2016, deelcertificaat threshold 3 mondeling persoonlijk dd. 10.06.2016, deelcertificaat NT2 – Breakthrough publiek dd. 14.12.2015, deelcertificaat NT2 – Breakthrough persoonlijk dd. 14.12.2015; deelcertificaat NT2 – threshold 1 schriftelijk persoonlijk 03.05.2016, deelcertificaat NT2 – threshold 2 schriftelijk publiek 03.05.2016, deelcertificaat NT2 – threshold 1 mondeling persoonlijk 16.03.2016, deelcertificaat NT2 – threshold 1 mondeling publiek 16.03.2016. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het het volgen van een inburgeringstraject en het volgen van Nederlandse lessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk zijn dat zij in België een sociaal leven en kennisgeving opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

*Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij laat na een administratief dossier over te maken aan de Raad. Zij legt wel een nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“het artikel 7 Vreemdelingenwet ;van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ; van het artikel 42quater Vreemdelingenwet ;van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ; van de hoorplicht; het artikel 3 E. V.R.M., het artikel 8 E. V.R.M., het artikel 13 van het E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Beide middelen worden als volgt toegelicht:

“5.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat een einde gesteld wordt aan haar verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel. Redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.1.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.1.4.

Er wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist om een onderzoek te voeren naar het behoud van het verblijfsrecht in hoofde van de verzoekster (zie stuk 2).

Deze beslissing wordt aan de verzoekster betekend op datum van 10/12/2018.

Deze beslissing verwijst expliciet naar het artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van deze beslissing bezorgt de verzoekster de gevraagde documenten.

Zij bezorgt onder andere haar arbeidscontract, loonfiches het bewijs dat zij niet ten laste valt van het OCMW voor, hetgeen expliciet gevraagd wordt in punt 4 van de dit onderzoek.

Daarnaast bezorgde zij ter staving van haar integratie haar attesten van de Nederlandse les en het attest van inburgering.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoekster perfect geïntegreerd is de Belgische samenleving en niet te laste is van het stelsel van de sociale bijstand.

5.1.5. Schending redelijkheidsbeginsel en hoorplicht

De verzoekster wenst vooreerst aan te voeren dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. De verwerende partij bracht aan verzoekster al op 10/12/2018 ter kennis dat er een onderzoek gevoerd wordt naar haar individuele situatie.

De verzoekster legt alle documenten voor die haar door de stad Gent worden gevraagd.

Uiteindelijk duurt het nog ruim 2 jaar totdat er op 26/11/2020 beslist wordt om een bijlage 21 af te leveren.

De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat de vraag tot horen gesteld op 10/12/2018 nog actueel kan zijn op vandaag. Een zorgvuldige overheid dient de burger te horen alvorens een nadelige beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Dit moet echter tijdig gebeuren zodat verwerende partij over alle nuttige informatie beschikt.

De verwerende partij stelt zich onredelijk op door verzoekster verder te laten integreren in België om vervolgens na een stilte van 2 jaar het verblijfsrecht in te trekken.

Zo merkt verwerende partij wel op dat verzoekster op heden tewerkgesteld is bij het bedrijf I. M. De verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat verzoekster op datum van 04/02/2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft getekend met het bedrijf (zie stuk 5).

Daarnaast heeft het dossier van verzoekster danig lang aangesleept dat zij in aanmerking zou komen voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Zij is immers sinds eind september 2015 legaal in België en sinds 29/10/2015 effectief ingeschreven in het Rijksregister. Daarnaast voldoet zij ook aan de vereisten van tewerkstelling, taalkennis en integratie zoals vooropgesteld door het artikel 12bis, §1, 2° WBN.

De houding van de verwerende partij is minstens onredelijk te noemen, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel zich opdringt. Er wordt zodanig lang gewacht, dat het uitoefende hoorrecht niet meer actueel is en verzoekster wordt na 2 jaar als het ware verrast door een beëindiging van verblijf, terwijl zij alle gevraagde documenten heeft overgemaakt.

Daarnaast werkt zij dag in dag uit aan haar toekomst in België, betaalt belastingen en neemt effectief deel aan onze maatschappij.

5.1.6. Humanitaire elementen

a) Elementen beoordeling

De verwerende partij moet zich vervolgens serieus in bochten wringen om te stellen dat de verzoekster niet zou aantonen dat "zij danig geïntegreerd is in België in die mate dat (dit) een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan."

De verzoekster kan het hier niet eens mij zijn.

Zij wenst te verwijzen naar het artikel 42quater, §1, derde lid Vw dat het volgende stelt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

De verzoekster wenst te benadrukken dat bovenstaande elementen niet afzonderlijk bekeken moeten worden doch een geheel vormen.

Uit het dossier blijkt dat de verzoekster geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankert in de Belgische samenleving.

b) Verblijfsduur

De verzoekster verblijft sinds eind september 2015 in België en op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, 26/11/2020, dus meer dan vijfjaar. Zij kwam normaal in aanmerking voor het aanvragen van de Belgische nationaliteit (art. 12bis §1, 2° WBN). De verwerende partij kan dan ook niet zomaar stellen dat een verblijf van 5 jaar op het Belgisch grondgebied kort is. Indien de wetgever stelt dat een verblijfsduur van 5 jaar voldoende is om de Belgische nationaliteit te bekomen volgt hieruit dat een persoon na 5 jaar verblijf zeer sterk geïntegreerd is.

De verzoekster heeft gedurende haar verblijf in België niet stilgezeten en heeft ten volle bijgedragen en deelgenomen aan onze maatschappij.

c) Taalkennis en integratie

In die tijd heeft zij Nederlands geleerd en beheerst zij deze taal op hoog niveau. Uit de voorgelegde opleidingscertificaten blijkt dat zij bovendien haar taaltennis voortdurend bleef verbeteren:

- Deelcertificaat NT2 - Breakthrough publiek dd. 14/12/2015;*
- Deelcertificaat NT2 - Breakthrough persoonlijk dd. 14/12/2015;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 1 mondeling persoonlijk dd. 16/03/2016;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 2 mondeling publiek dd. 16/03/2016;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 03/05/2016;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 2 schriftelijk publiek dd. 03/05/2016;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 3 mondeling persoonlijk dd. 10/06/2016;*
- Deelcertificaat NT2 - Threshold 4 mondeling publiek dd. 10/06/2016;*
- Deelcertificaat NT2 Vantage mondeling dd. 26/01/2017;*
- Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 3 dd. 27/04/2017.*

De verzoekster wenst op te merken dat voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit slechts het niveau A2 (of 1.2) vereist is (art. 1 §2, 5° WBN). Verzoekster behaalde daarentegen al niveau 3 wat overeenkomst met B1 van het Europees referentiekader voor taalkennis.

De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de taalkennis van verzoekster zich op overlevingsniveau bevindt.

Daarnaast is verzoekster ook geïntegreerd in onze maatschappij en heeft een attest van inburgering voorgelegd.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat het kennen van de regionale taal en de gebruiken nodig zijn om een menswaardig bestaan te leiden. De verwerende partij wijst er verder op dat het volgen van inburgering verplicht is.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de individuele omstandigheden van het dossier van verzoekster. De bestreden beslissing gaat voorbij aan het feit dat verzoekster ingeburgerd is en bovendien een zeer goede kennis heeft van het Nederlandse. Deze elementen gaan verder dan het "louter noodzakelijke" en scheppen weldegelijk een band tussen de verzoekster en onze maatschappij. De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht door de sterke integratie en taalkennis van verzoekster af te doen als zijnde louter noodzakelijk. De verwerende partij stelt dat integratie en het leren van de taal verplicht zijn, doch houdt er uiteindelijk geen rekening mee.

d) Tewerkstelling

De integratie en duurzame verankering blijken ook uit de tewerkstelling van verzoekster. Zij kwam eind september 2015 naar België nadat zij een arbeidsvergunning had verkregen als au pair. De verwerende partij houdt geen rekening met feit dat de doelstelling van een tewerkstelling als au pair naast huishoudelijk taken ook als doel heeft om de cultuur en taal van een bepaald land te leren kennen. Zij woonde bovendien in bij een Belgisch gezin dat haar tewerkstelde. De verzoekster begon dus van dag één te bouwen aan haar band met België. Zoals hierboven aangehaald ging zij ook meteen naar de Nederlandse les.

Op datum van 12/05/2017 tekende verzoekster een arbeidsovereenkomst voor een tewerkstelling als webdesigner bij het bedrijf C.-O. BVBA. Al haar collega's waren Belgen en de taal op de werkvloer was het Nederlands.

De zaakvoerder van C.-o. was bovendien zeer tevreden over verzoekster en schreef onder andere het volgende:

"[...]Wij hebben T. of beter T. leren kennen na een lange zoektocht naar een UI/UX webdesign expert. Als kleine KMO is het geen makkelijke opgave geweest om een kwalitatief iemand te vinden.

T. is een jonge vrouw vol ambitie om te excelleren in haar vakgebied.

T. is door haar werkgever en werkhethiek een cruciale schakel geworden in C.-o.'s verdere groei. Niet alleen is ze in staat gebleken goed Nederlands te leren maar denkt zij ook mee en reikt oplossing aan. Mede dankzij haar kunnen wij kwalitatieve projecten ontwikkelen, klanten beter bedienen en een extra werknemen in dienst te nemen.

Het zou voor ons een zware klap zijn mocht T. niet in België mogen blijven. Niet alleen staan wij dan voor een bijzonder moeilijke zoektocht om haar te vervangen, maar staan wij ook voor de uitdaging van het onderhouden van onze lopende contracten.

Daarom zou ik u willen vragen om T. de gunst te verlenen om in België/Vlaanderen haar carrière verder te laten uitbouwen. Ik ben ervan overtuigd dat ze nog veel zal bereiken in haar vakgebied.

Mvg,

H. K.

Mede-zaakvoerder C.-o.

[...]"

(zie stuk 4)

Dit schrijven is anders dan verwerende partij meent, weldegelijk nuttig en geeft dit blijkt van verzoeksters integratie in het bedrijf. De zaakvoerder kan bovendien bevestigen dat zij het Nederlands effectief machtig is.

De verzoekster veranderde op datum van 04/02/2020 van werkgever en ging aan de slag bij I. M. NV waar zij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tekende (zie stuk 5). Ook in dat bedrijf werd zij tewerkgesteld als webdesigner. De verzoekster werkt ondertussen al meer dan 2 jaar als webdesigner. Zij heeft ondertussen al voldoende werkdagen verzameld die haar toelaten haar economische participatie (nl. 468 werkdagen) te staven in het kader van het verkrijgen van de Belgische nationaliteit (art. 12bis, §1, 2°, e) Vw).

De verzoekster wenst te benadrukken dat zij haar land van herkomst verliet op 22-jarige leeftijd nadat zij haar universitair diploma heeft behaald. Zij heeft in haar land van herkomst nooit gewerkt. De verzoekster heeft zich de Belgische werkomgeving en het werken met het Nederlands als voertaal eigen gemaakt. Ze deed haar eerste werkervaring op in België.

Hierdoor kan zij zich niet integreren in de arbeidsmarkt en het werkklimaat in haar land van herkomst. Zij heeft zich de Belgische mentaliteit eigen gemaakt en dit geldt evident ook in haar professioneel leven. Wanneer het over werk gaat denk zij bovendien in het Nederlands. Bovendien is het hele arbeidsproces in de Russisch Federatie gaande van rekrutering en selectie tot dagdagelijkse tewerkstelling niet hetzelfde als in België.

De verwerende partij houdt met dit element geen rekening.

De verzoekster is bovendien geen dag ten laste geweest van het sociale bijstand stelsel wat door verwerende partij niet wordt ontkend.

De verwerende partij erkent dat dit weldegelijk een positief punt is, doch besluit dat het hebben van voldoende bestaansmiddelen en het niet te laste van de sociale zekerheid geen voldoende bewijs van integratie zou zijn om het beëindigen van een verblijfsrecht in de weg te staan. De verwerende partij voegt er verder aan toe dat indien de Europese wetgever een tewerkstelling voldoende had gehad geacht voor een behoud van verblijfsrecht, hij dit expliciet zou hebben opgenomen in de uitzonderingsgronden van het artikel 42quater Vw.

De verzoekster wenst vooreerst te stellen dat bovenstaand hypothetisch argument niet dienend is. Daarnaast kan er o contrario niet afgeleid worden dat het hebben van bestaansmiddelen en niet te laste zijn van de sociale zekerheid onvoldoende zou zijn om het verblijfsrecht te behouden. De verwerende partij heeft immers een discretionaire bevoegd, welke uitdrukkelijk blijkt uit de aanhef van het artikel 42quater Vw wordt gesteld dat de Minister het verblijfsrecht "kan" beëindigen binnen de vijfjaar na de erkenning van het recht op verblijf. Een discretionaire bevoegd brengt bovendien een motiveringsverplichting met zich mee voor verwerende partij.

De verwerende partij schendt deze motiveringsplicht gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat een voortdurende tewerkstelling weldegelijk zorgt voor een zeer sterke integratie. De verzoekster werd vanaf dag één ondergedompeld in alle aspecten van onze maatschappij waarbij het belang van tewerkstelling niet overschat kan worden.

e) Relatie met een Belg

De verzoekster heeft bovendien gedurende minstens twee jaar een relatie gehad met de heer J. B., van Belgische nationaliteit. Op datum van 14/10/2016 werd een wettelijke samenwoning afgesloten en deze werd beëindigd op 04/12/2018. De verzoekster had echter al langer een relatie met de heer B. gelet op feit dat zij op 26/07/2017 een verblijfsrecht toegekend kreeg. Er is immers vereist om aan te tonen dat de relatie voldoende duurzaam en stabiel was. De verzoekster is daarin geslaagd.

De verzoekster kon het goed vinden met haar wettelijke partner en zijn familie. Gelet op het feit dat zij geen familie heeft in België, werd zij door de familie van haar partner warm onthaald.

Tot hun spijt moesten verzoekster en haar partner vaststellen dat zij uiteindelijk uit elkaar zijn gegroeid. De verzoekster was zich bewust van het feit dat de samenwoning drie jaar moest duren om een behoud van verblijfsrecht te verzekeren. Er kan van verzoekster echter niet verwacht worden dat zij vast blijft zitten in een relatie waarin zij niet gelukkig is enkel alleen om haar verblijfsrecht te behouden. Hoewel de samenwoning met onderlinge toestemming werd beëindigd is het verzoekster die het initiatief hiertoe heeft genomen.

De verwerende partij houdt geen rekening met feit dat een relatie met een Belg ook kan bijdragen tot integratie in de Belgische samenleving. De motiveringsplicht is geschonden.

f) Besluit

In de bestreden beslissing wordt door verwerende partij gesteld dat de verzoekster niet zou aantonen dat zij zodanig in België geïntegreerd is dat het inhumain zou zijn om haar verblijfsrecht op heden te beëindigen.

De verwerende haalt verschillende humanitaire elementen aan om deze vervolgens te minimaliseren en te trachten deze afzonderlijk te weerleggen.

De verzoekster wenst er echter op te wijzen dat zij in België duurzaam en lokaal verankerd.

Uit het bovenstaande geheel van elementen blijkt dat zonder het tussenkomen van de bestreden beslissing de verzoekster de facto in aanmerking zou komen voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Het is zelfs zo dat verzoekster aan bepaalde voorwaarden meer voldoet dan wettelijk

vereist is. Zo heeft zij meer dan 468 arbeidsdagen verzameld en heeft zij een taalkennis op het niveau van BI.

De verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht door te stellen verzoeksters integratie niet van die aard is dat deze een beëindiging van verblijf in de weg zou staan.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

5.1.7 Schending van het artikel 3 E. V.R.M.

Nu het verblijfsrecht beëindigd dreigt te worden loopt verzoekster evident het risico uitgewezen te worden naar de Russische Federatie waardoor de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. geschonden zullen zijn.

De verzoekster moest weldegelijk een behandeling strijdig met artikel 3 E.V.R.M. ondergaan. Op datum van 10/12/2018 kreeg zij kennis van het feit dat er een onderzoek liep naar het behoud van haar verblijfsrecht. Zij maakte de gevraagde documenten over.

De verwerende partij ging pas na twee jaar (!) over tot het nemen van een beslissing van beëindiging van verblijf. De verzoekster moest twee jaar in onzekerheid leven, wat op zich als inhumaan beschouwd kan worden. Ze ging echter niet bij de pakken zitten en deed verder haar best om een toekomst in België uit te bouwen.

Zoals hierboven werd aangehaald is verzoekster zeer sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij scoort op verschillende parameters beter dan dat er van kandidaat-Belgen verwacht wordt. Zij heeft nooit gewerkt in haar land van herkomst en geenszins aangepast aan de heersende arbeidscultuur. Op vlak van haar werk denkt zij dan ook in het Nederlands.

Het moge duidelijk zijn dat het mentaal leed waarmee de verzoekster geconfronteerd zal worden bij uitwijzing gecategoriseerd moet worden als onmenselijke behandeling.

Het is inhumaan de verzoekster met deze onzekerheden te doen leven.

Het kan niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het art 3 E.V.R.M.

De verwerende partij betreft het artikel 3 E.V.R.M. niet in de bestreden beslissing. De verzoekster kan niet achterhalen of een schending van het artikel 3 E.V.R.M. werd onderzocht.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

5.1.8 Schending van het artikel 8 E. V.R.M.

De verzoekster wenst te verwijzen naar het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De verzoekster verblijft al vijf jaar in België, zij heeft de taal geleerd en zich ingeburgerd, zij heeft vanaf dag één gewerkt, zij heeft een relatie gehad met haar Belgische ex-partner voor 2 jaar. Zoals hierboven uitvoering beschreven is verzoekster zeer sterk geïntegreerd in onze samenleving.

De verzoekster heeft gedurende haar verblijf in België ook een privéleven uitgebouwd.

Het EHRM heeft in de zaak Hoti t. Croatie (EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing afweging gemaakt met betrekking tot een mogelijke schending van het artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

TWEEDE MIDDEL - Schending van het artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

5.2.1.

De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst.

De verzoekster is geen ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

De beslissing stelt dan ook letterlijk :

"Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel."

5.2.2.

De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien de verzoekster niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking en het feit dat zij geen uitwijzingsbevel krijgt, reeds op datum van 26/11/2020 afgevoerd is uit het register.

Inderdaad, in het register staan volgende wettelijke informatie m.b.t. de verzoekster vermeld :

(...)

De verzoekster is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing.

Met andere woorden nog vóór de verzoekster kennis heeft van de bestreden beslissing is zij al afgevoerd uit het register.

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoekster het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen.

Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoekster reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht sinds 26/11/2020.

5.2.3.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekster, in afwachting van het beroep ten gronde, niet kan afvoeren uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Evenwel stelt de bestreden beslissing :

"Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijf van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

Toch is het supprimeren uit het register nog vóór het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Meer nog dit supprimeren gebeurde zelfs vóór het betekenen van de beslissing.

Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters verblijfsrecht ingetrokken wordt en dat de F-kaart dient te worden gesupprimeerd, dat dit reeds uitgevoerd dient / mag te worden.

De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat er geen uitwijzingsbevel gegeven wordt.

De verzoekster verliest het verblijfsrecht, wordt gesupprimeerd uit het register maar dient het land niet te verlaten?

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling om de verzoekster uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor haar beroep goed en wel behandeld is.

Het supprimeren uit het rijksregister, nog vóór de betekening van de beslissing én ondanks de schorsende werking van het beroep doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet dan ook niet.

5.2.4.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet niet.

Verzoeksters rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden.

II. Eindbesluit

De verzoekster verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 21- genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op datum van 26/11 ter kennis gebracht aan de verzoekster op datum van 26/11/2020, ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 03/12/2020 (zie stuk 1) te schorsen en te vernietigen ;"

3.2. De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer met de volgende inhoud:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 7 van de Vreemdelingenwet ; - artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ; - artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; - de materiële en formele motiveringsplicht ; - de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen , - de zorgvuldigheidsplicht ; - het vertrouwensbeginsel ; - het rechtszekerheidsbeginsel ; - het redelijkheidsbeginsel ; - het evenredigheidsbeginsel ; - de hoorplicht ; - de artikelen 3, 8 en 13 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing pas werd genomen na het verstrijken van twee jaar, nadat de verzoekende partij was uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten. De verzoekende partij stelt dat de beoordeling op basis van de situatie van eind 2018 op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer actueel kon zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt

de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26.07.2017 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dit op grond van haar duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Evenwel diende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te worden vastgesteld dat de verklaring wettelijke samenwoning reeds op 04.12.2018 beëindigd werd, zodat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 10.12.2018 terecht overwogen dat mogelijks toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij op geheel zorgvuldige wijze werd uitgenodigd om haar individuele situatie nader toe te lichten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Door de verzoekende partij werden hierop volgende documenten voorgelegd: - attesten inzake het inburgeringstraject en taalonderwijs ; - een vertaald Russisch diploma - een brief van de werkgever W. ON - een arbeidsovereenkomst dd. 12.05.2017 en bijhorende loonfiches - een OCMW-attest

Rekening houdend met voormelde voorgelegde documenten, alsook met de andere elementen dewelke blijken uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel geoordeeld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden beëindigd.

In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet op voldoende recente stukken is gebaseerd, omdat de bestreden beslissing uiteindelijk pas twee jaar na de mededeling van de voormelde stukken werd genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening werd gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in België.

Het loutere feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet werd gemotiveerd nopens het feit dat de verzoekende partij bij het bedrijf I. M. een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft getekend, is volstrekt niet van aard om afbreuk te doen aan de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij C.-O. BVBA dd. 12.05.2017, bijbehorende loonfiches en een brief van deze werkgever, alsook een attest van het OCMW Gent dd. 04.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet. De tewerkstelling bij deze werkgever heeft heden een einde genomen, waardoor ook de brief van betrokkenes toenmalige werkgever met betrekking tot het onmisbaar zijn in het bedrijf, niet meer relevant is. Betrokkene is evenwel meteen opnieuw tewerkgesteld in een ander bedrijf, I. M. BVBA. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen en het louter niet ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar verscheidene opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. In deze kan opgemerkt worden dat betrokkene een diploma hoger onderwijs (Economie) in Rusland heeft behaald. Kennis van economische wetenschappen en ervaringen in webdesign zijn kennis/werkervaringen die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kunnen leiden in België alleen. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 19ter op 10.01.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Betrokkene is er opgegroeid en heeft er gestudeerd. Gelet betrokkene haar land van herkomst nog maar enkele jaren verlaten heeft en hogere studies aldaar heeft afgerond, is het redelijk te stellen dat zij ook de taal nog machtig is. Uit het dossier blijkt evenwel dat zij sinds eind september 2015 in België verblijft: betrokkene kreeg een arbeidsvergunning en werkte hier als au pair. Verder verkreeg ze de A-kaart op 02.12.2015, deze verblijfskaart is echter altijd met het oog op een kortstondig verblijf. Zelfs als we deze periode mee in rekening nemen bij huidige beoordeling, blijkt dat betrokkene nog steeds 22 jaar in het land van herkomst heeft verbleven, en de vijf jaren verblijf in België niet kunnen opwegen. Verder lijkt de familie van betrokkene, waaronder haar

ouders (cfr. inlichtingenblad dd. 12.11.2015), eveneens nog in het land van herkomst te wonen, en is het redelijk te stellen dat zij een sociaal netwerk heeft in het land van herkomst waar zij op kan terugvallen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij, gelet op alle voorgaande elementen, de draad opnieuw kan oppikken in het land van herkomst of origine, of er een nieuwe start kan nemen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Uit voormelde omstandige motivering blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening is gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in het Rijk, waarbij ook wordt beaamd dat dit zeker een positief element is in het dossier van de verzoekende partij, doch waarbij vervolgens op zeer deugdelijke gronden wordt overwogen waarom de tewerkstelling an sich allerminst volstaat om verder tot verblijf te worden toegelaten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is op zeer deugdelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor één van de in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gestelde uitzonderingssituatie, op grond waarvan zij ondanks de beëindiging van de relatie met de referentiepersoon- toch haar verblijfsrecht zou kunnen behouden.

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet luidt meer bepaald als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd terecht vastgesteld dat er geen sprake is van een verklaring wettelijke samenwoning van ten minste drie jaar, zodat de verzoekende partij niet onder de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Terwijl er evenmin sprake is van minderjarige kinderen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook geen toepassing kon maken van artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Tot slot werd door de verzoekende partij ook geen gewag gemaakt van een "bijzonder schrijnende situatie".

Afgezien van het feit dat de verzoekende partij aldus aan geen enkele van de door artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet gestelde uitzonderingsvoorwaarden beantwoordt, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verder ook onderzocht of de verzoekende partij op grond van humanitaire overwegingen verder tot verblijf zou moeten worden toegelaten.

Geheel in overeenstemming met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd hierbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de duur van het

verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij nog geacht kan worden bindingen te hebben met het land van oorsprong.

De verzoekende partij slaagt er op geen enkele wijze in om aannemelijk te maken dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met meer actuele informatie, dewelke van enigerlei invloed had kunnen zijn op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt in dit kader dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de administratieve beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij na 10.12.2018 niet opnieuw werd verzocht om haar individuele situatie toe te lichten, volstaat aldus niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij zelfs niet met een begin van bewijs aannemelijk maakt dat bepaalde cruciale informatie niet in de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou betrokken geweest zijn.

In dit kader merkt verweerder op dat het loutere feit dat de verzoekende partij op heden in aanmerking had kunnen komen voor de verkrijg van de Belgische nationaliteit, geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name dat de verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in de Russische federatie heeft verbleven, aldaar nog steeds familie heeft (waaronder haar eigen ouders) én in alle redelijkheid kan verondersteld worden om in Rusland een nieuwe start te nemen.

Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen, zulks los van de wetgeving inzake de Belgische nationaliteit.

Zie naar analogie:

“De vergelijking die verzoeker maakt tussen de procedure inzake het verkrijgen van een onbeperkt verblijf in België of inzake de mogelijkheid om de Belgische nationaliteit aan te vragen, gaat niet op. Artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet handelt over de situatie waarin de minister of zijn gemachtigde beslist om het verblijf van de vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De minister of zijn gemachtigde kan dit te allen tijde doen en dit geldt voor vreemdelingen waarvan de internationale beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2 of 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.” (RvV nr. 234 410 van 24.03.2020)

Verweerder benadrukt verder dat het tijdsverloop tussen de vraag tot mededeling van documenten en het nemen van de bestreden beslissing op zich geenszins toelaat om te besluiten dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige, laat staan kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen.

Terwijl nergens uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen een welbepaald tijdsbestek na de beëindiging van de gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon had moeten besluiten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Het loutere tijdsverloop tussen de uitnodiging om de individuele situatie toe te lichten en het nemen van de bestreden beslissing, rechtvaardigt op geen enkele manier an sich de nietigverklaring van de bestreden beslissing, inzonderheid nu de verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

In een volgend onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is in de Belgische samenleving. Opnieuw verwijst de verzoekende partij naar de wetgeving inzake Belgische nationaliteit, waaruit blijkt dat een wettig verblijf van 5 jaar voldoende is om de Belgische nationaliteit te bekomen.

Verweerder repliceert dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie eenvoudigweg zou hebben geoordeeld dat de verblijfsduur van de verzoekende partij in België "kort" zou geweest zijn.

Integendeel blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst blind is gebleven voor het feit dat de verzoekende partij gedurende vijf jaar in België verbleef én hier bovendien tewerkgesteld werd en een inburgeringstraject en taallessen heeft gevolgd.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat het verblijf in België (5 jaar) niet kan opwegen tegen het feit dat de verzoekende partij 22 jaar in Rusland heeft verbleven. Allerm minst kennelijk onredelijk werd in dit kader geoordeeld dat moet worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds verbondenheid voelt met haar land van herkomst.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet alleen gefocust op de lange periode gedurende dewelke de verzoekende partij in Rusland heeft verbleven. Tevens werd rekening gehouden met het feit dat 1) de verzoekende partij in Rusland een diploma hoger onderwijs heeft gehaald, 2) zij de Russische taal nog machtig is, 3) haar familie nog in het land van herkomst verblijft (inclusief haar ouders) en zij aldus een familiaal en/of sociaal netwerk heeft in het land van herkomst, 4) geen gezondheidsproblemen heeft, ...

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het onmiskenbaar omwille van het geheel van voormelde vaststellingen is, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten dat er geen humanitaire elementen in rekening kunnen worden gebracht, dewelke zich zouden verzetten tegen de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden.

Het is zonder meer opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zelf benadrukt dat "de elementen niet afzonderlijk bekeken moeten worden doch een geheel vormen", waarna de verzoekende partij niettemin alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen afzonderlijk gaat beoordelen.

In haar eerste middel benadrukt verweerder dat zij een goede kennis heeft van de Nederlandse taal ("boven het overlevingsniveau") en dat ook haar integratie in het Rijk verder gaat dan hetgeen "louter noodzakelijk" zou zijn om te functioneren in het dagelijkse leven.

Daar waar de verzoekende partij haar talenkennis en haar integratie geïsoleerd beoordeeld, werden deze elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing evenwel geheel terecht mede beoordeeld in het licht van de resterende banden van de verzoekende partij met het land van herkomst.

Nergens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing betwist dat de verzoekende partij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en zich eveneens

heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Allerm minst kennelijk onredelijk wordt in dit kader evenwel opgemerkt dat de talenkennis en de lokale integratie voor de verzoekende partij hoe dan ook nodig waren om goed te kunnen functioneren in de Belgische samenleving, dit gedurende haar periode van legaal verblijf.

Evenwel wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij als volwassen persoon in staat moet worden geacht om de draad in haar land van herkomst opnieuw op te pikken, gelet op 1) de resterende banden met het land van herkomst en 2) het gebrek aan bewijs van een sterke sociale binding met België.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan allerm minst worden aangenomen.

De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift weliswaar aan dat zij zich niet in de arbeidsmarkt en het werkklimaat in haar land van herkomst zou kunnen integreren, doch deze bewering wordt op geen enkele manier onderbouwd.

Zelfs indien de verzoekende partij zich na een verblijf van 5 jaar de Belgische mentaliteit eigen zou hebben gemaakt in haar professioneel leven, dan nog doet zulks geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat er nog zeer sterke banden zijn met land van herkomst, zodat niet kan worden ingezien waarom zij zich de werkmentaliteit in het land van herkomst (waar zij gestudeerd heeft, de taal kent, nog een familiaal en sociaal netwerk heeft, ..) niet meer zou kunnen eigen maken.

De loutere bewering dat het voor de verzoekende partij niet meer mogelijk zou zijn om in het land van herkomst economische actief te worden, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beweert nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat de duurzame relatie met een Belg ook kan bijgedragen hebben tot integratie in de Belgische samenleving.

Dienaangaande moet evenwel worden benadrukt dat door de verzoekende partij geen enkel stuk werd bijgebracht nopens haar sociale binding met België. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing dan ook opgemerkt dat de sociale binding met België kennelijk niet van die aard is dat het er aan in de weg zou staan dat zou worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Er weze nog benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft erkend dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in België een sociaal leven en een kennissenkring heeft opgebouwd. Het is dus van alle ernst ontgaan, waar de verzoekende partij voorhoudt dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de "het feit dat een relatie met een Belg ook kan bijdragen tot integratie in de Belgische samenleving".

Indien de verzoekende partij van oordeel was dat er met bepaalde specifieke sociale relaties uitdrukkelijk rekening had moeten worden gehouden, dan kwam het aan de verzoekende partij zelf toe om hieromtrent stukken bij te brengen, hetgeen de verzoekende partij niet heeft gedaan.

In een volgend onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM ondergaat, met name omdat zij gedurende twee jaar in onzekerheid zou hebben moeten leven. De verzoekende partij vindt het inhumain dat de bestreden beslissing pas na verloop van twee jaar werd genomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn van alle ernst ontgaan.

Het loutere feit dat de verzoekende partij pas twee jaar na het beëindigen van de relatie met de Belgische referentiepersoon en twee jaar na de start van het onderzoek door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, volstaat allerm minst om te besluiten dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Afgezien van het feit dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoekende partij zou kunnen laten gelden bij het feit dat niet reeds eerder werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21), moet hoe dan ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk erkent dat zij de voorbije twee jaar ongestoord verder in België heeft kunnen wonen, werken en leven.

De argumentatie van de verzoekende partij, als zou het louter beëindiging van haar verblijf van meer dan drie maanden an sich een schending van artikel 3 EVRM betreffen, geeft blijk van een absolute miskennis van de draagwijdte van artikel 3 EVRM en een geringschatting van de handelingen dewelke daadwerkelijk onder het verbod op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zouden kunnen ressorteren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een hoge drempel wordt gehanteerd, alvorens tot een schending van artikel 3 EVRM kan worden besloten.

Er kan eenvoudigweg niet ernstig worden voorgehouden dat het loutere tijdsverloop in onderhavig dossier, zijnde ongeveer twee jaar tussen de start van het onderzoek door de gemachtigde van de Staatssecretaris en het nemen van de bestreden beslissing, op zichzelf beschouwd als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM zou kunnen worden beschouwd.

In de mate de verzoekende partij in haar eerste middel ook laat uitschijnen dat een gebeurlijke verwijdering naar Rusland een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren, kan er nog op gewezen worden dat artikel 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Afgezien van het feit dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, moet hoe dan ook worden opgemerkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In een laatste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij nog een schending aan van artikel 8 EVRM, om de reden dat zij zeer sterk geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij uitsluitend verwijst naar haar sociale integratie in het Rijk, doch dienaangaande moet worden benadrukt dat loutere sociale en/of zakelijke relaties in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

Zie ook:

“Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar langdurig illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. (...) De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).” (RvV nr. 225.442 dd. 30.08.2019)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft bijgebracht betreffende haar gebeurlijke sterke sociale binding in België. Het loutere feit dat de verzoekende partij een bepaald sociaal leven heeft opgebouwd in België, volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van beschermenswaardige relaties in het Rijk.

Het is ook tekenend dat de verzoekende partij zich in haar inleidend verzoekschrift beperkt tot de bewering dat zij “in België ook een privéleven uitgebouwd” heeft, zonder hieromtrent verdere stukken bij te brengen.

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving

nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de relatie tussen een vreemdeling en een referentiepersoon wordt beëindigd.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is kennelijk van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot haar privéleven. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zeer deugdelijke gronden is vastgesteld dat de verzoekende partij als volwassen vrouw in staat moet worden geacht in het land van herkomst een nieuwe start te nemen, rekening houdend met de resterende banden met het land van herkomst in vergelijking met de beperkte duur dat de verzoekende partij in België heeft verbleven.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens sociale relaties, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook op gedegen wijze is vastgesteld.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, doordat het van rechtswege schorsend karakter van huidig annulatieberoep niet zou zijn gerespecteerd. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing reeds daadwerkelijk werd uitgevoerd, gelet op het feit dat zij geschrapt werd uit het bevolkingsregister, hetgeen volgens de verzoekende partij een reden zou zijn om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De kritiek van de verzoekende partij mist om meerdere redenen grondslag.

Vooreerst herhaalt verweerder dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.11.2020 het nodige zou hebben gedaan om haar van ambtswege af te voeren uit het bevolkingsregister, zulks ingevolge het verlies van verblijfsrecht.

Het volstaat in dit kader te verwijzen naar het feit dat enkel de gemeentes in beginsel bevoegd zijn om informatiegegevens betreffende personen in het bevolkingsregister op te nemen of te wijzigen (zie ook artikel 4, §1 van het KB dd. 03.04.1984 betreffende de toegang door sommige openbare overheden tot het Rijksregister van de natuurlijke personen, alsmede betreffende het bijhouden en de controle van de informaties).

Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een onjuiste lezing geeft aan artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet, daar waar zij laat uitschijnen dat gedurende de behandeling van het schorsend beroep geen enkel gevolg zou kunnen gegeven worden aan de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het volstaat in dit kader te wijzen op de duidelijke bewoordingen van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

Terwijl artikel 111 van het KB dd. 08.10.1981 ook slechts melding maakt van de afgifte van een bijlage 35, op grond waarvan een vreemdeling tijdelijk op het grondgebied kan worden toegelaten, doch zulks louter in afwachting van de uitkomst van het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende beroep:

“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet [2 of een beslissing waarop artikel 18, paragraaf 3, en artikel 20, paragraaf 1, van het terugtrekkingsakkoord van toepassing zijn]2, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt. Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist”

Uit voorgaande bepalingen blijkt dat de schorsende werking krachtens artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet uitsluitend betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, doch als dusdanig geen betrekking heeft op gebeurlijke andere gevolgen van een administratieve beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verweerder verwijst in dit kader ook naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk is bevestigd dat de schorsende werking overeenkomstig artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat de verzoekende partij reeds zou worden afgevoerd uit de registers:

“Hieruit blijkt dat de schorsende werking waarvan sprake enkel betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, en niet op andere gevolgen. Er is geen reden waarom verzoekende partij niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Tevens wordt erop gewezen dat ingevolge het ‘*privilège du préalable*’ de bestreden beslissing vermoed wordt wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (“*privilège du préalable*”) (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van haar een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen wenste uit te voeren

of een zodanige maatregel ten aanzien van haar werd genomen. Een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.” (RvV nr. 218 685 van 22.03.2019)

Verweerder besluit dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet stroken met de duidelijke wettekst van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, daar waar zij laat uitschijnen dat zij gedurende de volledige behandelingsduur van huidig annulatieberoep nog steeds geacht zou moeten worden over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk te beschikken.

Eén en ander blijkt overigens ook duidelijk uit de bewoordingen van de bijlage 35, dewelke in het kader van huidig annulatieberoep aan de verzoekende partij wordt afgeleverd, als volgt:

“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot het verblijf, maar mag op het grondgebied van het Rijk blijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Tot slot merkt verweerder nog op dat hoe dan ook niet kan worden ingezien hoe het betoog van de verzoekende partij, dat uitsluitend betrekking heeft op de draagwijdte van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zou kunnen toelaten om te concluderen dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid zou zijn aangetast.

Zie ook:

“4.3.2. De Raad kan, als annulatierechter, slechts vaststellen dat het betoog van verzoekster inzake de draagwijdte van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM betrekking heeft op de gevolgen die een schorsende procedure voor de Raad volgens haar zou dienen te hebben. Deze uiteenzetting laat evenwel niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast. Verzoeksters derde middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden akte leiden.” (RvV nr. 223 970 van 15.07.2019)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Uit de middelen blijkt dat de verzoekende partij verschillende elementen aanhaalt met betrekking tot haar economische situatie en tewerkstelling, haar sociale en culturele integratie in België en haar bindingen en verblijfsduur in het Rijk en het gebrek aan bindingen met het herkomstland. Zij meent onder meer dat niet afdoende rekening is gehouden met de elementen, vervat in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat de door haar aangehaalde stukken en elementen aantonen dat deze een einde van haar verblijf in de weg staan.

De verwerende partij betwist de grieven van de verzoekende partij.

3.4. De Raad kan de grieven van de verzoekende partij niet controleren, bij gebreke aan een administratief dossier, bevattende de stukken die de verzoekende partij heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad herinnert eraan dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 22 december 2006 de verwerende partij verplicht een administratief dossier neer te leggen, dat geïnventariseerd is. Het inventariseren van het administratief dossier is geen loutere formaliteit, maar strekt ertoe, naast het toelaten documenten snel terug te vinden en het bieden van een chronologisch overzicht van de zaak, garanties te bieden op het vlak van volledigheid en integriteit van het dossier.

Bijgevolg kan niet nagegaan worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende

informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissingen onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

De verwerende partij heeft in dit geval geen administratief dossier neergelegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, beperkt de advocaat van de verwerende partij zich tot het verwijzen naar de nota met opmerkingen.

Het betoog van de verwerende partij doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN